

Нису муслимани љути на Бориса Тадића зато што није као Зоран Ђинђић. Свима је јасно да то он није могао ни бити. Можда зато што је одлучио да буде жив предсједник, а то значи покоран оним снагама које Србијом владају деценијама. Вијеће старца, познато као Српска академија наука и умјетности (САНУ), мозак је савремене Србије. Труст мозга од пера, знања и умјетничког дара, међу којима главну ријеч воде они које је склероза одавно начела. Кројачи србијанске политичке збиље. Оци ратова. Инспиратори етничких чишћења и бројних злочина. Сањачи о Великој Србији са opakим перима у руци. Ови идеолошки оци Србије јесу превасходно опасност за све што је несрпско, баштинећи мрачне замисли Гарашанина, Мољевића и Чубриловића. Но, они итекако раде о глави и самој Србији. Када ватри нестане гориво, она изгори саму себе.

Опаснији од самих „великих“ академика су они што чекају у предсобљу овог клуба. Тинта њихових пера је сами отров. Ваљда зато што су од својих претходника научили да ће њихов улазак у ред „одабраних“ најприје убрзати чемер према свему што је несрпско. А гдје би крушка, но под крушку? И тако у недоглед, бескрајним тунелом без трачка свјетла који би замиришао на двадесет први вијек.

Српска православна црква (СПЦ) је неприкосновени духовни отац Србије. По дефиницији, кршћанска црква са православним насловом и изразито светосавским текстом у коме је мало остало од православља, а скоро ништа од кршћанства. Најутицајнија институција у Србији и по званичним истраживањима јавног мњења. СПЦ је улогу стожера српског идентитета заслужила још у доба османске владавине као једина институција која је окупљала српски живаљ. Недостатак других српских националних институција довео је Цркву до позиције да игра и свјетовну улогу, зашта нема упоришта у кршћанском и православном учењу. Зато је светосавска идеологија била једини излаз.

Други разлог лошег сналажења Цркве у свјетовном животу је канонско правило да највише црквене функције (патријарх и епископи) могу заузимати искључиво монаси. Мало је оних, што већи дио живота свог духовног и менталног формирања проведу у манастиру, који се могу успјешно носити са изазовима јавног живота. Вишегодишњи боравак међу зидовима манастира у шумском амбијенту вјероватно може пробудити бројне сензибилитете, али и довести до губљења осјећаја за потребе и проблеме обичних људи. Принцип целибата (одрицање од брака и породице) такође умањује осјећај вриједности дјете и породице. Зато је веома опасно када људи са таквим

посебностима дођу у позицију доносити важне свјетовне одлуке. Историја је пуна геноцида са црквеним благословом, од истраге потурица до Сребренице.

Док су егзекутори замисли СПЦ-а и САНУ-а били Милошевић, Шешељ и Коштуница, то нимало није чудило. Али Тадић, то је дефинитивно разочарење свих оних који су вјеровали у другачију будућност Србије. У будућност која се неће градити на мржњи и незаситој жеђи за осветом према Турцима. А пошто ће „друмови пожељети Турака, а Турака више бити неће“, ту су муслимани да својим главама и џамијама, с времена на вријеме, утоле ту жеђ. Зато не чуди када цијели свијет телевизијски прати како горе џамије у Београду (највећој метрополи у Југоисточној Европи) и Нишу, као света за то што су тога дана Албанци чинили на Косову.

Не треба да чуди ни то што су овога Бајрама српски екстремисти спалили џамију у Гацку у Босни и Херцеговини, а београдски медији пропратили насловом „Џамија изгорјела у пожару“. Треба ли чудити и изјава Милорада Додика, предсједника српског ентитета у БиХ, успут буди речено, блиског пријатеља Бориса Тадића: „Неће нам муслимани судити“, истичући свој фашисоидни став да у ентитету под његовом влашћу муслимани не могу радити као судије.

Е, како да се последије свега осјећају муслимани у Србији ако за њих ни Устав, ни државни грб, ни химна нису оставили мјеста.

(www.islamskazajednica.org , 20.12.2008.)